

[Dohrmann.]

at betragte Danmark som deres andet fædreland. Lige fra børnenes ankomst her til landet har deres ophold været præget af usikkerhed, mangel på forståelse og uroligheder. Vores politi er blevet tvunget til at efterkomme nogle ordrer, som jeg er sikker på at de hellere havde været fri for, men som de ikke kunne undslå sig for, og som nu af mange danskere betragtes som unødigt brutalitet. På samme måde med børnene. De har uvægerlig fået den opfattelse, at det er myndighederne og herunder politiet, der er fjenden.

Jeg er 100 pct. overbevist om, at de børn aldrig nogen sinde vil komme til at føle sig som danskere eller som resten af befolkningen. Derfor mit spørgsmål. Vil ministeren, når børnene ønsker det og et andet land vil byde dem velkommen, lade dem få udrejse-tilladelse?

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg deler ikke den opfattelse, der har fundet udtryk i begrundelsen for det stillede spørgsmål, og jeg kan derfor besvare spørgsmålet med et klart nej.

Idet jeg går ud fra, at spørgsmålet tager sigte på de børn, der i den senere tid har været uro om, dvs. børnene fra Saigon, kan jeg oplyse, at disse børn af børneværnet i Helsingør er inddraget under dansk børneforsorg, og at det er regeringens opfattelse, at det ikke er i overensstemmelse med hensynet til børnenes tarv nu at sende dem ud af landet til nye og ukendte forhold.

Og så vil jeg gerne føje til, at jeg betvivler også i stærkeste grad den pessimisme, som hr. Dohrmann gav udtryk for med hensyn til, om børnene nogen sinde kunne komme til at opfatte Danmark som deres andet fædreland.

Dohrmann (FP):

Jeg er dybt uenig med ministeren. Jeg tror aldrig nogen sinde, at de børn vil få en normal tilværelse her i Danmark.

Det afgørende for mig er, at børnene nu får den fred og ro, de så ganske givet trænger til. Efter den behandling, børnene har fået — og jeg vil ikke blande mig i, hvis skyld det er — bliver de børn aldrig normale danske statsborgere.

Jeg ved, at der er afsendt et brev fra en

organisation i USA. Denne organisation har henvendt sig til vores statsminister og tilbudt en forhandling om eventuelt at flytte børnene til et andet land. Jeg forstår ikke, at ministeren ikke vil gå ind for de forhandlinger. Som jeg sagde før, tror jeg aldrig de børn bliver tilfredse her i landet. Når de er over den alder, hvor man kan kalde dem børn, vil de simpelt hen blive en flok, som ikke kan indordne sig under de forhold, som vi andre lever under. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om han ikke er bekendt med den skrivelse, som er afsendt fra Los Angeles den 2. januar 1976 og stilet til statsministeren.

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg tror, at hr. Dohrmann i hvert fald har ret i én ting, og det er, at det, børnene trænger til, er fred og ro. Det kunne måske nok være nødvendigt også at få sagt fra denne talerstol, at der er adskillige, der har gjort, hvad de kunne, for at de ikke skulle have denne ro, hvor de er. Det tror jeg ikke kan siges stærkt nok.

Men må jeg endnu en gang sige, at man skal ikke have den tankegang, at man på forhånd udelukker, at nogle, der kommer fra et andet kultursamfund, kan opsvuges i det danske samfund. Vi har tilstrækkeligt mange beviser på det modsatte. Jeg skal lade være med at antyde noget som helst om, hvilket synspunkt der kunne ligge bag ved en sådan tankegang.

Må jeg så om det såkaldt konkrete tilbud sige, at der har været tale om forskellige ting, men at tilbyde børnene f. eks. et ophold i Nicaragua eller Guatemala kan den danske regering med fuld ansvarlighed over for den situation, vi er kommet i, da vi pludselig måtte tage os af børnene, bestemt ikke gå ind for. Jeg finder det uansvarligt, hvis den danske regering løb fra sit tilsagn om, at disse børn kunne få lov at falde til ro her i landet.

Og så skal jeg i forbindelse med det næste spørgsmål give flere konkrete svar på enkelte af de ting, som hr. Dohrmann allerede har rørt ved her.

Dohrmann (FP):

For en lille måneds tid siden besvarede udenrigsministeren det samme spørgsmål her i tinget. Han sagde også, at de børn skal